bir gün, topluluk arşivindeki dosyalarda bir dergiye rastladık. derginin adı Ş, üzerinde yazan yıl ise 1992'ydi. bundan on üç yıl önce ege üniversitesi şiir topluluğu'nun çıkardığı bir dergiydi bulduğumuz. o sayfalardaki emeği, özveriyi, şiir sevgisini ve onu kalıcı kılma çabasını gördük. kalınan yerden devam etmeliydik.

şiir topluluğu 2002 yılında yeniden kuruldu ve şiirin duyarlığını genç kalplerde yeniden canlandırabilmek için çalıştı, çalışıyor.

popüler gibi görünen ama âslında dünyada çok az kişinin zaman ayırdığı bir uğraş bizimkisi. yüzeysel bir sevgi değil, güzelliğin yanında yürüyen bir çabadır bu dergi.

fotoğrafları sözcüklerle yeniden oluşturduk. "gülümseyin şiir fotoğrafınızı çekiyor" desek de, her fotoğrafta hüzün olduğunu saklayamayız.

şiir, bir köşede kalmış sözcükler toplamı değil, hayata dokunabileceğimizi gösteren bir yoldur.

şiirin ilk harfini bu yüzden seçtik..

Ege Üniversitesi
Şiir Topluluğu

Ş
yaz '05
ege üniversitesi
şiir topluluğu

şiir dergisi

FOTOĞRAFIN ŞİİRİ

Ş
ege üniversitesi
şiir topluluğu
şiir
dergisi
yaz '05

ege üniversitesi
eşit
şiir topluluğu

editörler
Hüseyin Işık
Barış Çetinkol

tasarım
Barış Çetinkol

halkla ilişkiler
Hüseyin Işık

iletişim
siirdergisi@gmail.com

baskı
Görgülü Ofset Matbaa
Ambalaj San Tic Ltd Şti
Yenişehir - İzmir
Telefon : 0 232 - 4490730

mevsimlik şiir dergisidir.
yazıların sorumlulukları
yazarlarına aittir.

içindekiler

fotoğrafınşiiri

teşekkürler
Uzm. Dr. E. Figen İnan, Mustafa Kaday, Hasan Cansız, Davut Sabırsız, Egemen Ateş, Cengiz Ermiş, Kayhan Kınıklı, EFOT ve Serdal Can'a...

fotoğraf: Hikmet Şabap

çok susadığınız fotoğraflar vardır

okyanuslar tenimden çekildi, çok eski bir ağrı olarak
hikayeler anlatıldı unutmak için şehirleri ya da

herkesin duvara karşı bir yüzü vardır
açılsan sonbahar, gitmesen tanıdık bir sözün peşi
tutulur ilkel tarih atlaslarında başka bir sözün ardında
bitmeyecek bir savaşa sınırlar şekillendiren baskınlar,
iç ayaklanmalar, ifadesiz kalmış anlamlar kadar
kaybolacak şiirler sökük halinde asıl ipe giden boğulmalardır.

belki Tanrı'dan biraz uzak olmak için kaldırımlara çıkılabilir.
belki yağmursuz akşamlarda şemsiyeler açılır yine Tanrı'dan korunmak için.
bunları biliyorsam beni bağışla.

yankılarla diyorum yankılarla diyorum sesime ihanet ederek
bir dalganın bir dalgaya borçlu kaldığı
bir hayatın bir hayata benzediği o mükemmel karmaşa
kendinden daha uzağa gidebilme uğraşı
çırpınmalar ve cinnet saatleri
bölünmek için tasarlanmış uykular arasından
çok eski bir ağrı olarak

silahın içinde unutulmuş siyah küflü bir mermiyim çünkü
vurursan; vuracağım bir et yığını... yine.

Hüseyin Işık
İktisat

fotoğraf: Serdal Can

aşk beni sen yapıyor

her yanım aşk
Ve her yanım burcu burcu dökülmüşlüğüm
Bilmiyorsun şimdi kaçıyorum
dudaklarım yürek gibi çarpıyor
Saatimde akrep yürüyor yelkovan durmuş
Ağustos teri gibi şikayetli ve kaçınılmaz
Aşk sırtımın ortasından akıyor
Bilmiyorsun şimdi biliyorum donup kaldım burada
Çünkü her yanım aşk her yanım umut
hayatım topraksız
İnançlarım kavgada, dur duraksız birbirini vuruyor
ve sonra senin kokunla bir sabah vakti yeniden doğuyor
Bilmiyorsun şimdi susuyorum
Cümleleri sakınsam yarına kırgın
Aşk ise başımda durmuş konuş diyor
Su gibi aksa kelimeler aşk yüzümü yıkıyor
Biliyorsun biliyorum
her sayının falı var her insan senden parça
her ışıkta bir işaret bir sunuş
her ritmi bozuk adımda sana gelen kalp atışım.
Biliyor musun bilmiyorum ama aşk beni sen yapıyor.

Akan Yanık
Halkla İlişkiler

fotoğraf: Can Özkan

bir yeşil yolculuk

Susadığın her neyse
Sustuğundur yıllarca
Ay ışığı gecelerde
Uykusu kaçar yıldızlarının.
Düşlerinde birikir sevdaların.

Hangi özgürlük türküsü vardır
Sesin olmadan söylenen?
Hangi yeşil adını bilmeyen?

Onca ayaz geçirmiş yüreğin
Umudu kaftan yapıp giydin.
Ölüm kusarken zavallılar -hep-
Sen gülümsedin.

Ne kadar fırtına varsa
Saldılar üstüne bir bir.
Tutsak edemediler yalnızlığa
Kökleri derinde mutluluğun
Anlamadılar.

Sezer Akar
Bilgisayar Müh.

fotoğraf: Ece Özgel

(s(u)s) payı

özge'ye...

sonra su ile aramdaki münasebeti yorduğum bütün mevsimler
gitgide birbirlerine çekilip boş büyük bir masal haznesi balıklarını
öldürmemekle anlam kazanan popülasyonun bir üst basamağındaki çirkin
canavar "pamuk cüce ve yedi prensesler"* elmanın bir suç unsuru
haline gelmesi ve başa yine en başa döndüğüm çamur döndüğüm
kaburga kemiği patlayan bir akımın ama neydi elektrik?
edebiyat? sorgulanan kaos! mu anlatmadım kimseye.

kendimi bir sokağa ispiyonlasam kaldırımlarda yüzüm çıkacak her şey
gibi çukur gibi uyumaya müsait dağılmaya hazırlanmış yalnız
bir damla mürekkebin su içindeyken verdiği görsel haz ve
melankoli de değil bacaklarımın arasından havaya fırlattığım
bütün kurşun askerler kaçlıktı bu silah lütfen beni aynayla baş başa
bırakın diye.

biçimlendikçe hacmim daralıyor ben bir düş'ten tenimin eksik
parçalarını talep ederek bozdumsa kabul etmiyorum bu uçurumun
büyüsünü loş konuşmak belki sadece kuraklığınmızı kandıracak
bu bir önermedir.

şehirler şehirlerden et isterler mutlak üstünlük göreceli doymuşluk
halidir sular sulardan et istemezler bunu bildim Robinson'un saçları
dalgalansaydı kurtulurdu bunu da öğretildim bir adaya
bilerek ve isteyerek düşsem yanıma en çok kendini almak isterim
bir de ayakları betona batmış küçük martılar hatırlamak için
suyun dolaylanarak işlediği desen ve günahından tedirginim
devrim taş kılıcım yok yüzme bilmiyorum sığınmak ama
tezgah altlarına mağara kovuklarına mıdır ey anlam seni
temin ederim seni çok seviyorum fakat daha kan isteme benden
yeterince ıslandım yetmezince sarıldık dünyaya sanmıyorum.

Hüseyin Işık
İktisat

* : Deniz K.

fotoğraf: Serdal Can

2. yol

cengiz'e,
kara'lığı için..

herkes kendisinden iner

sonrası
abimin ilaç kutuları
okul bitince çıkardığım kravat

kentlerin önce sol köşeleri sararır

/ve ben dönemiyorum
dönemiyorum/

unutulmuş bir adresim cebinde
nasılsa çalınmış kapı zilleri

her fotoğrafta vesikalık çıkan adam.

salıncakta ağlayan liseli kızın durur
ayakları
terlikler

boy verdikçe derinleşir deniz
ona açılan sokaklar ve çocuklar
tramvaya asılır, ağaçlara dar
gelirim. -merak etme.

/ama dönemiyorum dönemiyorum/

yola sığındım

sonrası
bilmeden cebimde katlı durur beyaz mendilin ama

istanbul'u din'lediler
istanbul'u din'lediler

gözlerini kapatma!

Barış Çetinkol
İktisat

fotoğraf: Serdal Can

raylar

Her yere yetişilir hiçbir yere geç kalınmaz
çocuğum beni bağışla Ahmet Abi sen de bağışla...
dedi şair

Vurdum kendimi
bir hiçe vurdum
geçmişimi vurdum
ve geleceğimi de
şimdi bir istasyonda
terk ettim hayatı
üç nokta yaşadığım
devamını ben de bilmiyorum
unuttum, kara bir leke zihnim
terkedilmiş bir beden
şimdiyse ruhum sanki...
sizin gibi
bizim gibi...
istasyon
Raylar üstünde çınlayan umutlar yığını
Özlemler yığını

Bir yerlerde kaçma
Bir yerlerde umut bulma yolu
beden ve ruh savaşı
gözlerimde bir nem
döküyorum içime kimsesiz yaşları
ayrılıkları...

Güzel sevgilim, umut nerde söyle
Her şeye yetişilir hiçbir yere geç kalınmaz diyor şair
Kaçıyoruz.. yine bir istasyon
Kendimize geçiz ve her şeye
Bağlıyız bedenlerimize
Göremiyorsunuz
Çünkü bağlısınız bir yerlere
En önemlisi bedeninize..bedeninize..bedeninize..

yüzler görüyorum
çile..
yüzler görüyorum..
ağlama..
Ne olur!

Sokaklar yalan gülme bana
Şehir burası yıldız yok
Gözlerinden hırs damlıyor görmüyor musun!

Beni istasyon paklar
Raylar..demirlerin inleyişi
Raylar üzerinden umutların inleyişi
Çocuğum beni bağışla diyor şair
Bağışla beni
Sana demiyorum
Kime dediğimi de bilmiyorum
Ben üç noktada soluyorum
Yani bedenim soluyor
Zaman çok anlatacaklarıma; duyun beni!
Sorun bana dünyanın en basit sorusunu
Yalnızlığı hissediyorsun değil mi?
Seni görüyorum orada
mutsuzluğunun içinde mutluluğunu
Bir yerlerin var olduğunu gözlerinde tadıyorum
Umudun için titriyorum parmaklarının ucunda
Titriyorum dudaklarındaki tadına umudun
Tekrar dönecek oluşun ne ucuz bir gülüşüne
Ve orada bir başka istasyonun seni arzuladığından
haberdar olmayı...

Sen hep bir istasyondasın
Bir yol seni çekip çeviren
Yine aynı noktadasın..yolların sonu başlangıç
başlangıcın sonu son
sonun başlangıcı
başlangıç

..başlangıç son..
..son başlangıç..
baş..son
son..baş
so...ba...
ba...so...

Çağlayan Hergül
Sanat Tarihi

fotoğraf: Can Özkan

kül ve kör çocuklar korosu

I.
evet yanmak, özellikle seçilmiş yağmurlu bir gece-
de, ve ıslandıkça avuçlarımı lekeleyen külleri sunmak
yanmanın bir kanıtı olarak içerisinde bulunduğum aşk
divanında en tutarlı delilse; şüphesiz, bu siyah
beyaz fotoğraflar, eskidikçe eksilen yüzüm, gözlerim; bu kırılan dize-
lerle birbirimizi çok kanatacağız, henüz erken. aynaya
bakmadan, ezberimden söylüyorum tüm bunları:

II.
eski Türk filmlerinde ucuz şarap içmeyi bırakıp
ameliyathanede titreyerek muhtemelen çocuk Tanrı rolündeki oğlunun,
gözlerindeki perdeyi açmaya çalışan doktor; titizlikle terini silmeye çalışan
hemşire hanıma "bir yangının külünü yeniden yakıp geçtin!" şarkısını söylüyor her
bakışmalarında. aşkın hızı, gerçekten baş döndürücü bir seviyeye ulaşıyor, ki
günler sonra kör delikanlının karşılaştığı flu görüntünün ardından şiddetle
kusmaya başlaması sahnesi kesiliyor. hep.

III.
"çocukları kırılan oyuncaklardan sakının!" diyor bir şair.
kelime oyunlarıyla büyütüyorum bense şiirimi. gömleğimde kan lekesi

IV.
giderken ölüleri açık unutuyorsun. giderken, pencerelerdeki
camları söküp yerlerine aynalar takıyorsun çırılçıplak. dışarısı,
dışarısını yansıtıyor; oda sır. aynaya
bakmadan, ezberimden söylüyorum tüm bunları.

V.
bugüne kadar girmediğim; girmekten çekindiğim bir çıkmaz sokağa versem şimdi adını

VI.
yaralarımıza basacak tütünümüzün kalmadığını
sigaramız bittikten çok sonra anlıyorum

Hüseyin Işık
İktisat

fotoğraf: Serdal Can

soğuk

kıyısında durduğum için mi
korkuyorum yaşamdan
düşmekten boşluğa

susuzum
su şişesi yanımda
uzanmıyorum
dökülürse
başka suyum yok

oysa akışkanlar var
hapsedilemeyen bir yerde
güçlüsün karşı koyabildiğin kadar

kıyıda olduğum halde
belki de korkmayacağım
yüzümü denize çevirmekten
gemi uzaklaşmış olacak o zaman
ben geçmişimden saklanacağım

Songül Kocadayı
İktisat

fotoğraf: Can Özkan

"...
Sonra madem insan kal adında bir beladır
..." *

asya

şakılar biter Asya. kış,
ağzında upuzun bir sessizlik getirir; önümüze bırakır.
kış, artık sokakların soluk renklere teslim olduğu
kurak bir mevsim olarak aklımızda kalır. bembeyaz
bir kara parçasısındır sen; yüzünle aranda
unuttuğun bütün o eski rüzgarlar ve su sesi.

su sesi; kim bilir yalandır yüzme bilmeyen çocukları
yağmura kurban verdiğimiz... tek suçu,
bir suçluyu andırıyor olmasıdır zamanın;
tek gerçeği, yaraların üzerini örten büyük bir yara olarak
yıpranan akislerimizde açılması... kim bilir; talandır yol.

talandır yol; bacağı kırık yılkı bir at vurulur içimden koşarken sana
soluk soluğa bir ormana girerim
nasıl kaçışırsa herkes kendine; biliyorum ya da gecedir
terleyerek suya uyandığım düş. su akar Asya
yolunu bulmaz; susarak gider

"insan dalgın bir belgedir kendisiyle hayat arasında" *

Hüseyin Işık
İktisat

* : Seyyidhan Kömürcü

fotoğraf: Ece Özgel

Beni yollar yormadı hiç
Yolculuklarda tükettim gücümü
Yolculuklar yollardan uzun sürdü

Şehirlerin içinden geçerken
Şehirler de benim içimden geçti
Her şeyi ardımda bırakınca
Arda kalanlar hep arda kaldı

Uyku sersemliğinde bir yolculuk sonu
İçimde, şehirlerin yarattığı boşluklar
Hayal meyal hatırladığım
Binlerce yüz bir uğultu şimdi
Fonda, hızla akan bulanık resimler...
- Anlamı yok hiçbirinin -
İzin veriyorum, akıp gidiyorlar

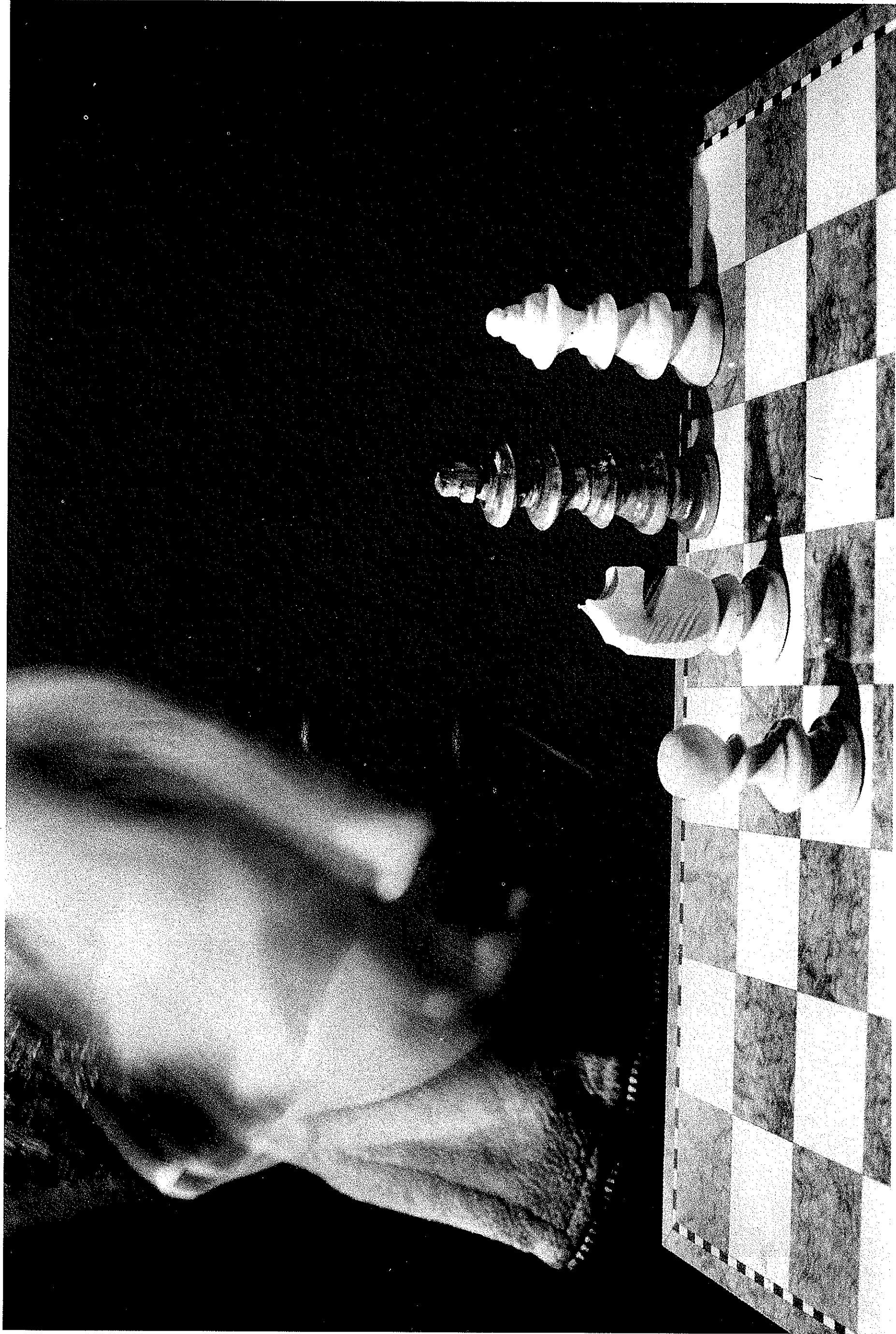
Yalnızlığın ürkütücü hazzı
Uyku kılığında göz kapaklarımdan sızarken
- Hiç zamanı değil ama - içimi çekiyorum
"Ne kötü, kimsenin aklından geçmiyorum şu saatte
Ve kimse aklımdan geçmiyor şimdi, ne kötü..."
Zoraki bir tebessümle geçiştiriyorum.

Topladığım bavullara sıkıştırmışım hayatı
Her şeyi katlayıp yerleştirmişim
Ve etrafa savurmuşum gereksizliklerimi
Mecburiyetlerimi mesela
Mesela, bağlanma yeteneğimi

Uyumak üzereyim sanki
Gözlerimi kapıyorum, uğultu çoğalıyor
Yaklaşan bir trenin sesine dönüşüyor
Burnumda, otobüs yolculuklarının
Limon kolonyasına saklanmış kokusu
Başımı çevirsem midem bulanıyor
Hâlâ deniz tutuyor beni

Kilometrelerce yolculuktan sonra
Yorgunluk galip geliyor
Kalkıp yatağa gidemiyorum
Koltuklarda uyumaya alışkın bedenim
Yatak aramıyor nasıl olsa
Yavaşça dalıyorum şimdi
Beni çağırıp duran
O, sersemletici uğultuların arasında

Burcu Aybek
Türk Dili ve Edebiyatı

fotoğraf: Övünç Öztürk

afedersin iz;

"Tanrıça'nın atı uzun beyaz yeleleriyle..." *

"şimdi bir satranç tahtası ıslanıyordur bile
taktikler ve sigaralar..." **

tenime bir nokta daha koyarsan rüzgar uzamayacak
kan uzamayacak ellerim kendime doğru.

tırnaklarımın altında sokaklar biriktireceğim herkezinki gibi
gitgide şehirlere benzeyeceğim sonra yutkunulan bütün o kalabalık
kuru gece öksürükleri ve kelimeler
sonra sana gitme kal dediğim

yaz gelecek gölgesine kaçışacak evler ben ateşe
hem eğitememişken sesimi suda daha
bu büyük yanma bu kusursuz hata:
etimin fikrime hükmettiği bir duvarım ben
içimde bir kum saati döndükçe azalan döndükçe azalan

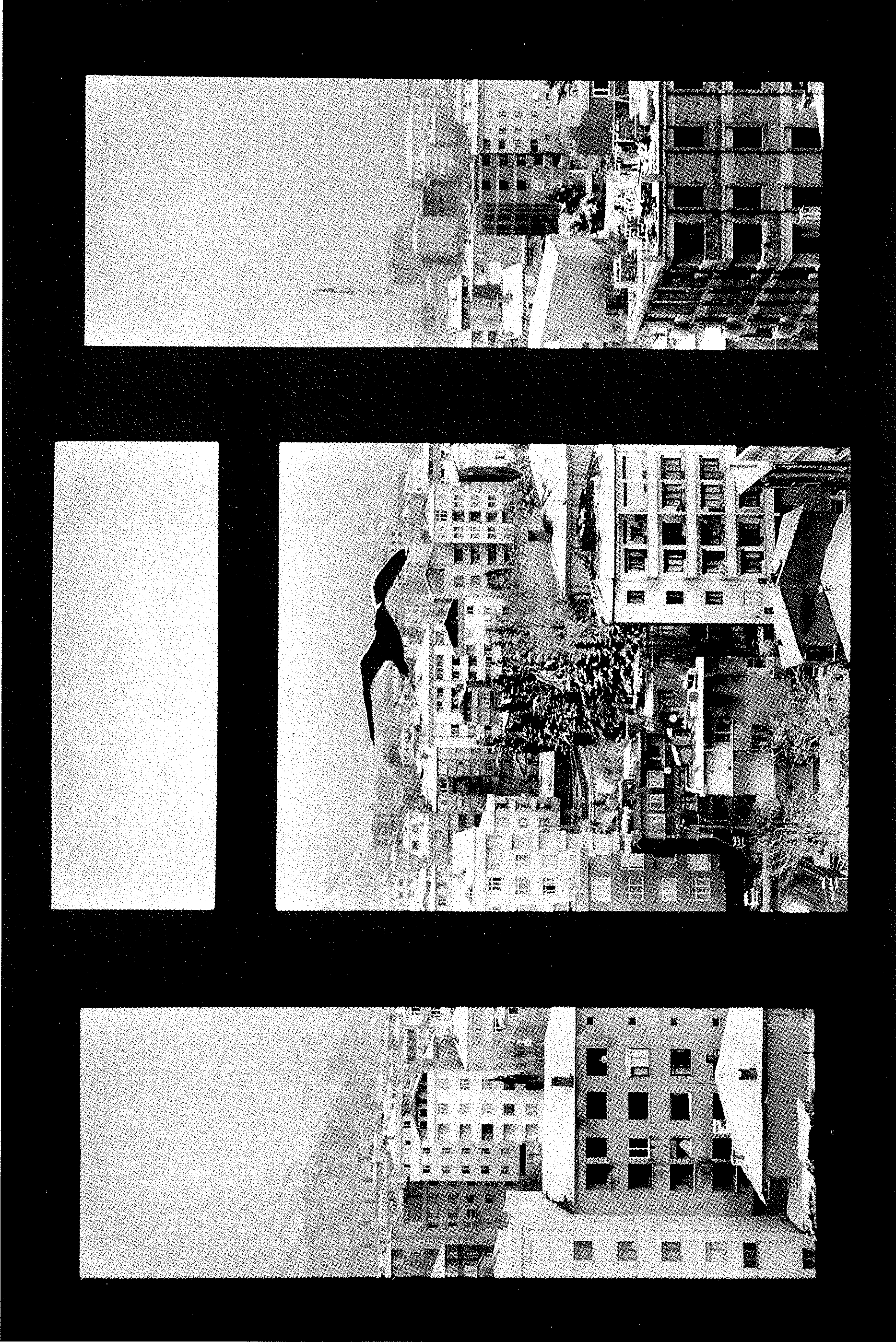
içimde bir kum saati kalın boğumlu bir cam
içimde bir kum saati terimin sana karıştığı sahilden bana arta kalan
parçalanan
parçalanan ve sararan
yaz gelecek gölgesine kaçışacak evler ben ateşe

hem eğitememişken sesimi suda daha
eğilip bıraktım elimdeki bıçağı su kesilmez kan uzamayacak
beni bırak bir çivi daha çakacağım parmaklarından biri yüzüme değip geçecek
geçecek geç olacak unuttuğun her şey için zaman.
rüzgar: yağma!
(üzerimden, arka bahçedeki erik ağaçlarına gitmek için atlayan çocukluğum ve dizlerim geliyor aklıma. gözlerime ve saçlarıma rüzgar doluyor bu kez; tuz damlıyor gözlerimden dizlerime. sende bitiyor kısa metraj, parantez kabuk bağlıyor.))

Hüseyin Işık
İktisat

---

* : eski bir film repliği
** : Ömer Şişman

fotoğraf: Can Özkan

. . .

boşlukta asılı iken
- asılsız olsam da -
hissettiğim bu şehrin rüzgarı
düşlerimi bir uçurtmanın kuyruğuna takıveriyor aceleyle
sabırsızca beklemekten bıktım bakırlarımı
kıyılarda
ulaşsın istiyorum; bütün denizlere, haykırışlarım.

biliyorum..
sussam, kurur içimdeki bütün çiçekler
soluksuz bırakılırım, öylece, sınırlar-ım arasında

seviye ait her şey
bırakırken varoluşunu ayrılıklara
rüzgarını hissettiğim bu şehir
takılıveriyor düşlerimin kuyruğuna
- acelesiyle..

Sezin İlarslan
Tekstil Müh.

fotoğraf: Harun Canmetin

unutmayı hatırlamak

"sigaranın sağlığa zararlı olduğunu unutuyorum,
yaşamanın da." *

çocukluğumu kapatıp olmayan
bir adrese yeni göndermiştim

yakamda yiten
insan isimleriyle
dönerken
acıya takılıyordu plaklar
ve ellerin
bir çocuk çizdiği için mi
bu kadar..

kendi yangınıma yeni başlamıştım
ucunu her yaktığınızda yaranın

demir kumbaralarda birikir
yüzünüzde düştüğüm bahçe duvarları

/dünyayı kim keşfetti
hatırlatın bana da, ölümü
kim keşfetti/

bir mahalle maçını terk ediyorum çünkü
atacak taşımız kalmadı

bir mahalle maçını terk ediyorum
çünkü coğrafya arka bahçelerini dünyanın
gösteremez
ve sevilemeyecek kadar çizgilidir dünya

onmaz boyun yaralarıyla
yasal uyarılar karalıyorum
hayatın yanı başına:

hayat,, bir dudak tiryakiliğidir
öpünce geçmez..

Barış Çetinkol
İktisat

---

* : Zafer Ekin Karabay

FOTOĞRAFIN ŞİİRİ

Hepimiz kıyıya vuran deniz kabukları gibiyiz. Her birimiz bir derinlikten kopmuşuz. Maceralarımız var ayrı ayrı. Hayatımızın ilk zor dönemecini geçmiş, bir yerlerden kopup, kimi zaman usul usul kimi zaman döne-savrula, bir kıyıya vurmuşuz.

Sene 2002. Biz, hepimiz aynı sahilde bulduk birbirimizi. Şiir dedik adına, bir kayaya sarıldık. Dalgalar alırken kimilerini aramızdan, kimilerini de kattı aramıza. Gidenler, gelenler, gidip gelenler...

Tesadüfler mi, ayrı yerlerde yaşanan aynı savaşlar, yollar, uğraklar mı, yoksa "yazgı" mı, her ne ise buluşturmuştu bizi aynı sahilde. sonra sonra...

Sene 2005. Fotoğrafın şiiri, şiirin fotoğrafı, fotoğrafa yolculuk...

"Fotoğrafın şiiri", Ege Üniversitesi Şiir Topluluğu (EŞİT) ve Fotoğraf Topluluğu (EFOT) ile birlikte hazırlanmış bir çalışmadır. "Fotoğrafın şiiri" deyince bizim aklımıza Türk Edebiyatında buna benzer tecrübelerin yaşandığı Servet-i Fûnun dönemi gelir. Servet-i Fûnun dergisinde, bu dönemde yayınlanan resim ve fotoğrafların etkisi ile de, doğa resimleri altına şiirler yazıldığını görüyoruz.

Servet-i Fûnuncular "Rousseau tarafından ortaya konulan romantik doğa görüşü"nün etkisi altında, "kendilerine özgü bir doğa görüşü yaratmışlardır". Servet-i Fûnun şairi, "içinde yaşadığı devirden, çevreden ve hayattan nefret eder", doğa onun için "içinde mesut olunan bir periler ülkesidir". Dolayısıyla romantiklerin gerçeğe oldukça yakın olan doğa görüşü, Servet-i Fûnuncularda "bizzat kendi gözleriyle gördükleri doğa değil, kitaplardan ve resimlerden gelme"dir.

Tanzimat'tan sonra, Türk dergilerinde fotoğraf ve tablonun yayınlanması, resim altına şiir yazma modasına sebep olur. Kendisi aynı zamanda ressam olan Servet-i Fûnun şairi Tevfik Fikret'in de bu modaya uyarak yazdığı şiirler vardır. Şair, kendisinin ve başkalarının yaptığı resimlerin altına şiirler yazmıştır. Beğenilen şiirlerinden olan "Beyaz Yelken" bunlardan biridir (Rübab-ı Şikeste). Tablodan ilham alınan şiirde yelkenli, şaire bir uzaklara gidişin neşe ve sevincini telkin eder. Şiirin dikkati çeken bir özelliği de, şairde uyandırdığı hatıra ve çağrışımlardır. Tablodan gelmeyen, şairin içinden doğan bu çağrışımlar şiire asıl güzelliğini verirler.

Şair, resim altına yazdığı şiirlerinden bir kısmını da "Aveng-i Şühur" adı altında toplamıştır. Bu şiirler, Fikret'in marttan başlayarak, şubata kadar, her ayın doğal görünümü veya onun kendisinde bıraktığı izlenimi tasvir ederler ve Servet-i Fûnun'da yayınlanırken her biri, konusunu temsil eden bir resimle süslenmiştir. Resimler mi şiire göre yapılmıştır, yoksa, şiirler mi resimlerden ilham alınarak yazılmıştır, bu tam olarak bilinemez. Ancak, "Fikret'in doğayı anlatırken yapaylığa en çok düştüğü manzumelerdendir".

O tarihlerden başlayarak "görsellik" giderek edebiyata sokulur. Zamanla fotoğrafın, sinemanın, televizyonun hayatımızın bir parçası oluşu ile de edebiyat onların bir parçası olur. Edebiyatın şimdiye gelene kadar geçirdiği süreci hızla ileri alalım. Günümüzde görsellik çok çeşitli boyutları ile şiirde, edebiyatta kullanılmakta; nasıl ki görsel iletişim ve sanat, şiirden ve edebiyattan faydalanıyorsa... Hatta çoğu kere kesin sınırları çizemiyoruz; izlediğimiz (okuduğumuz) şiir dinletisi mi bir tiyatro oyunu mu; bir görüntü imgesi mi şiir mi? "Fotoğraf" kelimesinin kökenine inersek de, fotoğrafın aslında "yazmak" eyleminden uzak olmadığını görüyoruz. Yunanca'da photos (ışık) ve graphis (çizmek, yazmak) anlamına gelir.

Biz, yaptığımız bu çalışmada, görüntüler dünyasından, fotoğrafçıların belleklerini, hayata dair söylemek istediklerini, umutlarını, korkularını, heyecanlarını, sevinçlerini... anlatan fotoğraflar aldık. Bunların bizde uyandırdığı çağrışımları yazıya döktük. Bizim çalışmamızla aynı doğrultuda bir proje AFSAD (Ankara Fotoğraf Sanatçıları Derneği) ve Kül Dergisi işbirliği ile 2003 yılında gerçekleştirilmiştir. (Kasım 2003, Kül Dergisi, fotoğrafa yolculuk - 40 fotoğraf 40 yazar)

Hepimiz birer deniz kabuğuyuz. Fotoğrafçılar rüzgarın oyunu ile denizin derinliklerinden kopup bir kıyıya gelmişlerdi. Onların kendi derinliklerinden taşıdıkları yaşamları, görüntüleri vardı. Bu görüntüler, başka derinliklerden gelmiş olan şairlere çarptı; şairler bunlardan kendi umutlarını, düşlerini, korkularını çıkardı...

EŞİT
16 Mayıs 2005
İzmir